

[Litha Christiansen]

Så er vi nået frem til anden behandling af dette lovforslag. De direkte valg til EF-Parlamentet er snart en realitet, på trods af at langt, langt størstedelen af den danske befolkning er modstandere af et direkte valg til EF-Parlamentet. Men igennem skal det åbenbart. Som vi også påpegede ved første behandling af dette lovforslag, er målet, at vægten skal forskydes fra de nationale forsamlinger, herunder folketinget, til det overnationale EF-Parlament. Et direkte valg vil betyde en styrkelse af EF og vil give EF-Parlamentet større autoritet.

Diskussionerne omkring forslaget har jo især kredset om, hvorvidt Parlamentet har fået og fremover vil få øgede beføjelser. EF-tilhængerne bliver ved med at sige, at det er de rene usandheder, at beføjelserne er og stadig bliver udvidet, men virkeligheden er en anden, og det ved vi alle.

Allerede i dag har EF-Parlamentet beslutende myndighed, når det drejer sig om budgetterne. EF-Parlamentets muligheder for at lovgive over finansloven styrkes stadig. I 1977 har Parlamentet uden Rådets samtykke opført 3 nye konti, og på trods af at beløbet i dag er latterlig lille, må det ses som en udvikling mod stadig større beføjelser til Parlamentet.

På grundlag af Bertrandbetænkningen vedtog EF-Parlamentet på sit møde den 10. juli 1975 en udtalelse om Den europæiske Union. Heri hedder det i stk. 4, jeg citerer:

»Det nuværende fællesskabs dynamiske karakter skal bevares fuldt ud. Unionens beføjelser skal gradvis og under hensyntagen til medlemsstaternes vitale interesser udvides, navnlig hvad angår a) udenrigspolitikken, hvor den eksisterende samarbejdsordning bør udvides og styrkes og nye fremgangsmåder bør udarbejdes, således at fællesskabet i international sammenhæng kan tale med én stemme, b) sikkerhedspolitikken, c) social- og regionalpolitikken, d) uddannelsespolitikken, e) den økonomiske og monetære politik, f) en budgetpolitik på fællesskabsniveau, g) politikken vedrørende energi og forsyning med råstoffer, h) en politik for videnskabelig og teknologisk forskning. Unionen skal på grundlag af en kollektiv udøvelse af de fælles beføjelser være i stand til at overtage ansvaret for nye sagsområder.«

Der er ingen tvivl om, i hvilken retning vinden blæser. Målet er stadig skabelsen af

en egentlig europæisk union, og faktisk er man allerede nået langt. EF-Parlamentet beskæftiger sig i stigende grad med netop disse områder i form af debatter om ikke-traktatlige emner, her tænker jeg først og fremmest på de udenrigspolitiske emner, og så plejer EF-tilhængerne her altid at sige: det kan EF-Parlamentet da godt diskutere, men det har ikke nogen som helst betydning. Og det er jo løgn.

Et kontant eksempel på dette havde vi i fredags omkring Sydafrikadebatten. På trods af at Danmark sidste år i FN stemte for langt mere vidtgående resolutioner mod apartheidstyret i Sydafrika, er man faktisk nu allerede ved at tale med én stemme i EF, som det hedder i den tidligere citerede udtalelse fra EF-Parlamentet.

Danmark valgte at springe fra resolutionerne. Hvorfor nu denne kursændring i Danmarks udenrigspolitik over for det racistiske styre i Sydafrika? Naturligvis fordi Danmark lod sig presse af de øvrige EF-lande, som stadig har væsentlige økonomiske interesser i Sydafrika. Det ellers så højt besungne nordiske samarbejde måtte for Danmarks vedkommende opgives til fordel for EF-landenes økonomiske interesser i Sydafrika.

Så langt er man kommet i praksis, og så er det flintrende ligegyldigt, om vi endnu en gang i dette lovforslag skriver, at grundlovens § 20 om suverænitetsafgivelse skal overholdes. Overtrædelser bliver ikke bedre af, at det nu er to love, man overtræder.

VS vil i erkendelse af den skitserede udvikling undlade at stemme for ændringsforslag nr. 22, men vil i øvrigt stemme for alle de af retsforbundet, DKP og SF stillede ændringsforslag. Disse vil være med til at give de små partier og bevægelser – og her tænker jeg først og fremmest på Folkebevægelsen mod EF – større muligheder for at få indflydelse på de kommende direkte valg. I øvrigt fastholder VS stadig sin stilling til de to fremsatte lovforslag og vil derfor stemme imod forslagene som helhed. Det eneste lille håb, der nu er tilbage, er, at EF-bureaukratiet vil langsommeliggøre gennemførelsen af disse forslag, men på trods af dette er den europæiske enhed i dag ved at være en kold og kynisk kendsgerning.

Indenrigsministeren (Egon Jensen):